

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Krakowie**

za pośrednictwem

Wojewoda Małopolski

**Małopolski Urząd Wojewódzki
w Krakowie
ul. Basztowa 22
31-156 Kraków**

- skarżący:** Gmina Miejska Kraków, reprezentowana przez Prezydenta Miasta Krakowa, Urząd Miasta Krakowa; 31-025 Kraków pl. Wszystkich Świętych 3/4
- organ:** Wojewoda Małopolski, Małopolski Urząd Wojewódzki; 31-156 Kraków ul. Basztowa 22
- przedmiot sprawy:** rozstrzygnięcie nadzorcze

SKARGA

Na podstawie art. 98 ust. 1 oraz ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 z późn. zm. – dalej: u.s.g.) Prezydent Miasta Krakowa, działając w imieniu Gminy Miejskiej Kraków, wnosi skargę na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Małopolskiego z dnia 26 września 2007 r. nr PN.II.0911-132-07 stwierdzające nieważność uchwały Nr XX/255/07 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 września 2007 r. w sprawie przekazania Prezydentowi Miasta Krakowa kompetencji Rady Miasta Krakowa do orzekania o przejęciu na własność gminy pojazdu. Podstawą do wniesienia niniejszej skargi jest uchwała Nr ... Rady Miasta Krakowa z dnia ... w sprawie wniesienia skargi na rozstrzygnięcie nadzorcze.

Skarżący w/w rozstrzygnięciu nadzorczeemu zarzuca naruszenie prawa materialnego: art. 18 ust. 1 u.s.g. oraz art. 40 ust. 2 pkt 2) u.s.g. w zw. z art. 18 ust. 2 u.s.g. oraz § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 2 sierpnia 2002 r. w sprawie usuwania pojazdów (Dz. U. Nr 134 poz. 1133 z późn. zm.) poprzez przyjęcie, że nie jest dopuszczalnym przekazanie innemu organowi kompetencji rady gminy do orzekania o przejęciu pojazdu na własność gminy, art. 91 ust. 1 u.s.g. poprzez przyjęcie, że uchwała Nr XX/255/07 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 września 2007 r. w sprawie przekazania Prezydentowi Miasta Krakowa kompetencji Rady Miasta Krakowa do orzekania o przejęciu na własność gminy pojazdu jest sprzeczna z prawem, ewentualnie (w razie uznania przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie za wadliwą jedynie podstawy prawnej przywołanej w w/w uchwale) art. 91 ust. 1 u.s.g. w zw. z art. 91 ust. 4 u.s.g. poprzez stwierdzenie nieważności w/w uchwały pomimo zaistnienia wyłącznie nieistotnego naruszenia prawa.

Wskazując na powyższe uchybienia skarżący, na podstawie art. 148 oraz art. 200 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2002 r.

Nr 153 poz. 1270 z późn. zm. – dalej: p.p.s.a.), wnosi o uchylenie zaskarżonego rozstrzygnięcia nadzorczego oraz zasądzenie od Wojewody Małopolskiego na rzecz Gminy Miejskiej Kraków zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Rozstrzygnięciem nadzorczym z dnia 26 września 2007 r. nr PN.II.0911-132-07 Wojewoda Małopolski stwierdził nieważność uchwały Nr XX/255/07 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 września 2007 r. w sprawie przekazania Prezydentowi Miasta Krakowa kompetencji Rady Miasta Krakowa do orzekania o przejęciu na własność pojazdu. W uzasadnieniu w/w rozstrzygnięcia nadzorczego wskazano, że stosownie do § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie usuwania pojazdów o przejęciu pojazdu na własność gminy orzeka rada gminy, a na gruncie obowiązującego porządku prawnego brak jest podstawy prawnej do scedowania tej kompetencji na organ wykonawczy. Stąd zaskarżona uchwała narusza ustawę o samorządzie gminnym oraz Konstytucję RP. Z powyższym skarżący nie zgadza się z następujących powodów.

Na gruncie art. 18 u.s.g. doktryna wyróżnia dwa rodzaje własności rady gminy, a to: 1) własność wyłączną oraz 2) własność niewyłączną. Do wyłącznej własności rady gminy należą sprawy wskazane w art. 18 ust. 2 u.s.g., przy czym wyłączność rady gminy w tych sprawach oznacza, że kompetencja do załatwienia danej sprawy nie może być przez radę gminy przeniesiona na żaden inny organ, w szczególności na wójta/burmistrza/prezydenta miasta. Pozostałe sprawy (to jest sprawy nie wymienione w art. 18 ust. 2 u.s.g.) należą do własności niewyłącznej rady gminy, w których to sprawach dopuszczalne jest przeniesienie kompetencji do rozstrzygania danej sprawy na inny organ (w tym wójta/burmistrza/prezydenta miasta). Dla poparcia powyższego twierdzenia przywołuję wypowiedzi A. Szewc: *„Omawiany przepis stanowi podstawę do wyróżnienia dwóch rodzajów własności rady, a mianowicie: 1) własności wyłącznej, 2) własności niewyłącznej. Do wyłącznej własności rady należą sprawy określone w art. 18 ust. 2 ustawy. Z przepisu tego wyraźnie przy tym wynika, że do wyłącznej własności rady gminy należy stanowienie w innych sprawach zastrzeżonych odrębnymi ustawami do kompetencji rady gminy (art. 18 ust. 2 pkt 15). Oznacza to, że jeżeli w innej ustawie stanowienie w określonej sprawie zostało zastrzeżone do kompetencji rady gminy, to sprawa ta należy do wyłącznej własności rady gminy w rozumieniu art. 18 ust. 2 ustawy o samorządzie terytorialnym. [obecnie: gminnym - A. Sz.] (wyr. NSA z 16 IV 1993 r., II SA 126/92). Pozostałe sprawy mogą być rozstrzygane przez radę bądź przez inne władze gminy (np. przez wójta albo przez organy jednostek pomocniczych gminy). Wyłączność rady w określonych sprawach oznacza, że kompetencja do załatwienia danej sprawy nie może być przez radę scedowana na żaden inny organ, w szczególności na wójta gminy (wyr. NSA z 4 I 1991 r., III SA 978/90). W pozostałych sprawach upoważnienie innego organu (najczęściej wójta gminy) do rozstrzygnięcia sprawy jest dopuszczalne (podkreślenie skarżącego) (...) W sprawach niezastrzeżonych do wyłącznej kompetencji rady gminy (lub innego organu samorządowego) władze gminy mogą działać wspólnie lub zamiennie (...). Na podobnym stanowisku stoi judykatura (zob. wyr. NSA z 23 VII 1991 r., Sa/Wr 677/91)”* (A. Szewc [w:] Samorząd Gminy. Komentarz, A. Szewc, G. Jyż, Z. Pławecki, Dom Wydawniczy ABC 2005, kom. do art. 18 u.s.g.), A. Agopszowicz: *„W tym kontekście staje się jasne, że formuła ust. 1 dotyczy tylko kompetencji stanowiących rady (...) Ustęp 2 ma znaczenie również z tego powodu, że pozwala rozgranicyć przypadki, w których rada może przekazać swoje kompetencje zarządowi (podkreślenie skarżącego) od przypadków gdy nie jest to możliwe”* (A. Agopszowicz [w:] Ustawa o gminnym samorządzie terytorialnym. Komentarz, A. Agopszowicz, Z. Gilowska, Warszawa 1999, s. 116).

Stanowisko przedstawione w uzasadnieniu rozstrzygnięcia nadzorczego jakoby w ogóle nie było dopuszczalne scedowanie kompetencji rady gminy na inny organ pozostaje zatem w sprzeczności z ugruntowanym w doktrynie poglądem, zgodnie z którym taka możliwość istnieje w

Samorząd ..., kom. do art. 40 u.s.g.: „... pojęcie aktów prawa miejscowego (...) obejmuje dwie zasadnicze grupy aktów: a) akty stanowione na podstawie szczegółowego umocowania ustawowego (art. 40 ust. 1 u.sam.gmin.), b) akty stanowione na podstawie unormowań ogólnych (tzw. blankietowych), rozsianych w wielu przepisach ustawy samorządowej - np. art. 5 ust. 2 u.sam.gmin., art. 18 ust. 2 pkt 1 u.sam.gmin., art. 21 u.sam.gmin., art. 35 u.sam.gmin. Przy tym (...) należy dodać, iż przepisy blankietowe nie stanowią jednolitej grupy. Zalicza się do niej: 1) akty ustrojowo-organizacyjne (art. 40 ust. 2 u.sam.gmin.), 2) akty o charakterze porządkowym (art. 40 ust. 3 u.sam.gmin.), 3) akty dotyczące samoopodatkowania się mieszkańców gminy”).

Skarżący dostrzega, że przywołany art. 40 ust. 2 pkt 1) u.s.g. nie wskazuje organu właściwego do wydania aktu prawa miejscowego przenoszącego kompetencje rady gminy z zakresu właściwości niewyłącznej na organ wykonawczy – a zatem powyższe należy do właściwości rady gminy właśnie na podstawie art. 18 ust. 1 u.s.g. To zaś skłania skarżącego do zajęcia stanowiska zgodnie z którym podstawy dla prawnej dla powzięcia uchwały w sprawie scedowania w/w kompetencji należy upatrywać w art. 40 ust. 2 pkt 1) u.s.g. oraz art. 18 ust. 1 u.s.g.

Wobec powyższego, jedynie ze względów ostrożności procesowej – a to na wypadek przyjęcia przez tutejszy Sąd, że co prawda dopuszczalnym jest przeniesienie na inny organ kompetencji rady gminy do orzekania o przejęciu pojazdu na własność gminy, ale powyższe może zostać dokonane na innej podstawie prawnej niż wskazana w treści uchwały Nr XX/255/07 Rady Miasta Krakowa z dnia 12 września 2007 r. w sprawie orzekania o przejęciu na własność gminy pojazdu, skarżący prezentuje stanowisko, zgodnie z którym w/w uchybienie stanowi nieistotne naruszenie prawa, o którym mowa w art. 91 ust. 4 u.s.g. Dla poparcia powyższego twierdzenia przywołuję wypowiedzi G. Jyż: „*W tym kontekście należy zauważyć, iż art. 91 ust. 1 i 4 u.sam.gmin. pozwala na rozróżnienie dwóch wadliwości uchwał lub zarządzeń przedkładanych organom nadzoru: a) nieistotnych naruszeń prawa, b) naruszeń prawa o charakterze kwalifikowanym. Z. Kmiecik (...) zwraca uwagę na fakt, iż ustawodawca w art. 91 u.sam.gmin. oraz w przepisach ustawy o regionalnych izbach obrachunkowych posługuje się pojęciem nieistotnego naruszenia prawa, który to termin jest klasycznym przykładem zwrotu niedookreślonego (nieostrego). Mimo tych trudności zarówno teoria, jak i orzecznictwo NSA próbuje przynajmniej przykładowo wskazać kryteria, za pomocą których organ nadzoru może ocenić stopień naruszenia prawa przez konkretną uchwałę. I tak np.: a) Z. Kmiecik uważa, że do uchybień wykazujących cechy nieistotnego naruszenia prawa można przykładowo zaliczyć: nieodpowiednie oznaczenie uchwały (nadanie jej błędnej nazwy) lub powołanie niewłaściwej podstawy prawnej uchwały (przy założeniu, że istnieje przepis prawa umocowujący do jej podjęcia) (podkreślenie skarżącego). Autor ten skłania się także do uznania, że pojęcie nieistotnego naruszenia prawa można odnieść także do różnych omyłek popełnianych w podejmowanych uchwałach. Omyłką taką byłby np. błąd w podsumowaniu rachunkowym (...) b) A. Szewc podkreśla, że: Podjęcie uchwały mimo braku ustawowej podstawy jest istotnym naruszeniem prawa, skutkującym nieważnością uchwały. Wadliwość taka nie zachodzi, gdy organ gminy, będąc obiektywnie właściwy do podjęcia uchwały, błędnie wskazuje w uchwale przepis niewłaściwy (podkreślenie skarżącego) (np. uchwałę o zaciągnięciu pożyczki na okres roku budżetowego podejmuje na podstawie przepisu upoważniającego do podjęcia uchwał w sprawie pożyczek długoterminowych) lub też - w przypadku gdy podstawę tę określa kilka przepisów (jak to ma miejsce np. w odniesieniu do podstawy prawnej podjęcia uchwały budżetowej) - niektóre z nich pomija. Tego rodzaju przypadki kwalifikować należy jako nieistotne naruszenie prawa ...” (G. Jyż [w:] Komentarz ..., kom. do art. 91 u.s.g.). Tak więc także w tym zakresie skarżący nie znajduje podstawy do stwierdzenia nieważności wskazanej na wstępie uchwały Rady Miasta Krakowa.*

Powyższe uzasadnia sformułowane na wstępie zarzuty, wobec czego skarżący stosownie do treści art. 148 p.p.s.a. wnosi o uchylenie zaskarżonego aktu nadzoru. Wniosek o przyznanie zwrotu kosztów postępowania znajduje oparcie w art. 200 p.p.s.a.

Niniejsza skarga jest wolna od opłaty sądowej (wpisu) stosownie do treści art. 100 u.s.g.